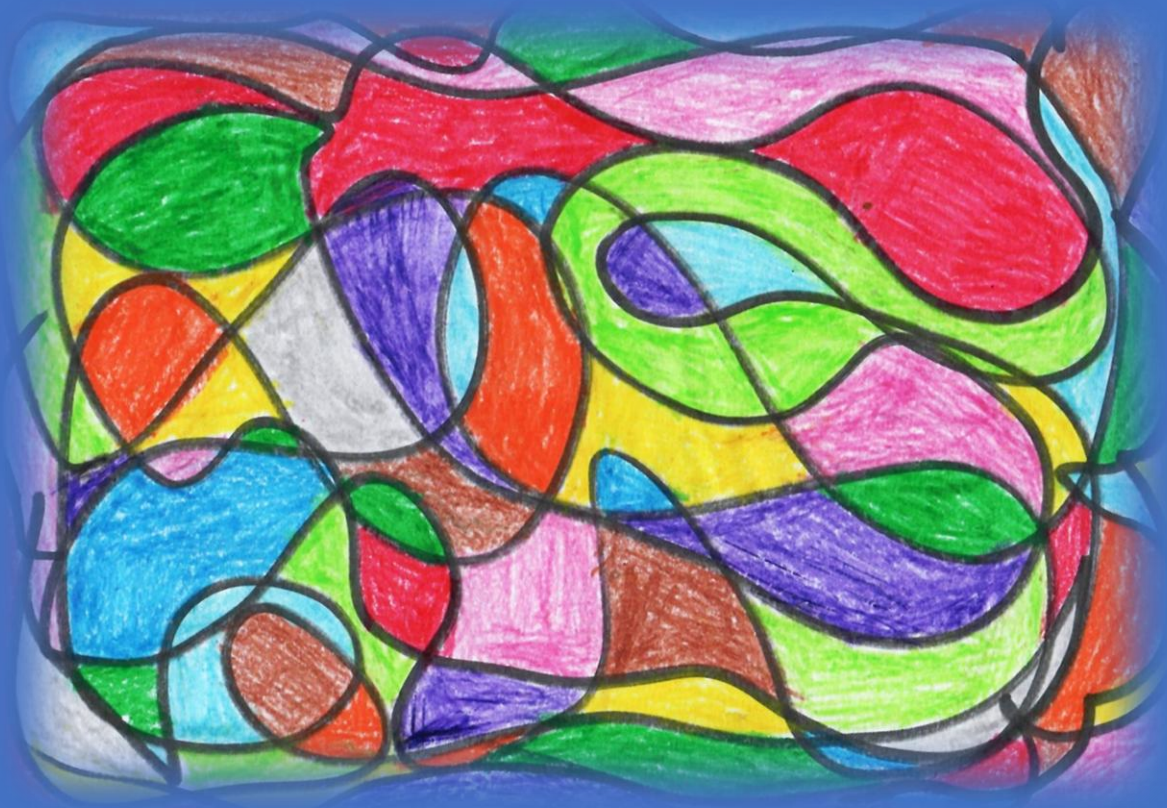

*ΕΝΑΣ
ΦΑΝΤΑΣΤΙΚΟΣ
ΚΟΣΜΟΣ*

Δημοτικό Σχολείο Αγίας Μαρίνας
Λέρου
2026

Με αφορμή μια ζωγραφιά, μια συζήτηση και μια πρώτη ιστορία του Δημήτρη Ασβεστά, μαθητή της Δ' τάξης, ξεκίνησε ένα σύντομο αλλά συναρπαστικό ταξίδι σε έναν κόσμο φαντασίας με αυθεντικά κείμενα και εικονογράφηση μαθητών του σχολείου μας.

Ο κόσμος που περιγράφεται στα παραμύθια και τις ιστορίες των παιδιών είναι γεμάτος χρώματα, συνεργασία, αγάπη, χιούμορ, αποδοχή.

Περιλαμβάνεται επίσης μια παρουσίαση του ποδοσφαιριστή Λιονέλ Μέσσι από έναν αφοσιωμένο θαυμαστή του και τρία κείμενα σε μεταφράσεις μαθητών από τα Αγγλικά.

Με πολλή χαρά μοιραζόμαστε τις δημιουργίες μας μαζί σας!

Επιμέλεια: Ουρανία Καραλή

Κείμενα:

Δημήτρης Ασβεστάς, Δ' τάξη

Μαρία Θεοχάρη, Δ' τάξη

Μαριαλέτα Κορώνη, Δ' τάξη

Εμμανουέλα Μπάκα, Ε' τάξη

Αντωνία Νομικού, Ε' τάξη

Μάνος Ξένος, Δ' τάξη

Χριστίνα Σκόρδου, Στ' τάξη

Μαίρη Ταχλιαμπούρη, Ε' τάξη

Μεταφράσεις:

Υακίνθη Μάλιαρη, Δ' τάξη

Θάλεια Μαρίνη, Δ' τάξη

Βασιλική Μπουζούκη, Στ' τάξη

Ευγενία Παραπονιάρη, Στ' τάξη

Εικονογράφηση:

Θεοδώρα Καλανδράνη, Δ' τάξη

Ευαγγελία Κανάρη, Δ' τάξη

Αντώνης Καρπαθάκης, Ε' τάξη

Αγγελίνα Κιμ, Δ' τάξη

Σωτήρης Κωνσταντίνου, Στ' τάξη

Υακίνθη Μάλιαρη, Δ' τάξη

Θάλεια Μαρίνη, Δ' τάξη

Εμμανουέλα Μπάκα, Ε' τάξη

Σέργιος Νέτης, Ε' τάξη

Νικόλας Ευπολιάς, Γ' τάξη

Μιχάλης Τσακυριός, Ε' τάξη

Ραφαήλ Τσακυριός, Ε' τάξη

Μαίρη Ταχλιαμπούρη, Ε' τάξη

Μικές Ταχλιαμπούρης, Δ' τάξη

Χρήστος Τσανακτσής, Ε' τάξη

Μανώλης Φασόλης, Ε' τάξη

Εικονογράφηση εξωφύλλου: Αντωνία Νομικού, Ε' τάξη

Περιεχόμενα :

Φιλία, το καλύτερο δώρο.....Δημήτρης Ασβεστάς

Το Camping της Σοφίας και της Νεφέλης.....Εμμανουέλα Μπάκα
Μαίρη Ταχλιαμπούρη

Ένα περιστατικό στο πλοίο.....Μαριαλέτα Κορώνη

Το μαγικό δάσος.....Χριστίνα Σκόρδου

Η Σοφία σε μια παράξενη χώρα.....Μαίρη Ταχλιαμπούρη

Το μέρος που μένω.....Θάλεια Μαρίνη

Μόνο ένα όνειρο..... Υακίνθη Μάλιαρη

Ένας φανταστικός κόσμος..... Αντωνία Νομικού

Η ζώνη της Ιππολύτης..... Βασιλική Μπουζούκη
Ευγενία Παραπονιαάρη

Ο Κωνσταντίνος στο νοσοκομείο.....Δημήτρης Ασβεστάς

Ο Λιονέλ Μέσσι.....Μάνος Ξένος

Η καταστροφή των φρούτων..... Μαρία Θεοχάρη

Στη σπηλιά της αράχνης..... Δημήτρης Ασβεστάς

Φιλία, το καλύτερο δώρο

του Δημήτρη Ασβεστά, (Δ΄ τάξη)

Μια φορά κι έναν καιρό, ήταν δυο παιδάκια που παίζανε ποδόσφαιρο. Ο ένας λεγόταν Μάρκος και ο άλλος Αχιλλέας. Παίζανε στην αυλή του Μάρκου, που είχε γενέθλια.

Άρχισε ο αγώνας και κράτησε λίγη ώρα. Ο Μάρκος έβαλε γκολ και φώναζε από τη χαρά του. Ο Αχιλλέας ένιωσε λίγη στεναχώρια αλλά και χαρά επειδή ο φίλος του νίκησε και χάρηκε. Ήταν από μικρά παιδιά φίλοι.

Εικόνα : Θεοδώρα Καλανδράνη, Ε΄ τάξη

Πήγαν να συνεχίσουν αλλά ήρθε η τούρτα του Μάρκου, που είχε πάνω τον Ρονάλντο και κεράκια που έγραφαν 12. Τα παιδιά διέκοψαν τον αγώνα και έφαγαν την τούρτα όλοι χαρούμενοι.

Ο Μάρκος όμως ήταν λίγο λυπημένος, γιατί οι γονείς του τού είχαν πει ότι θα του έφερναν ένα ηχείο μεγάλο και μια μπάλα με φωτάκια αλλά δεν τα έφεραν. Έτσι νόμιζε ο Μάρκος. Όμως οι γονείς του τού τα έφεραν κρυφά, για να τού κάνουν έκπληξη.

Σε όλο το πάρτι ο Μάρκος και ο Αχιλλέας διασκέδασαν παίζοντας και χορεύοντας με τα άλλα παιδιά και τρώγοντας λιχουδιές.

Το καλύτερο δώρο είναι η φιλία.

Εικόνα : Νικόλας Ξυπολιάς, Γ΄ τάξη

ΤΟ CAMPING ΤΗΣ ΣΟΦΙΑΣ ΚΑΙ ΤΗΣ ΝΕΦΕΛΗΣ

από την **Εμμανουέλα Μπάκα**
και τη **Μαίρη Ταχλιαμπούρη**
(**Ε΄ τάξη**)

Μια φορά κι έναν καιρό εγώ και η Νεφέλη, η φίλη μου, πήγαμε για camping. Θέλαμε πολύ να πάμε και γι' αυτό το κανονίσαμε να πάμε μαζί. Η Νεφέλη μού έκανε κλήση και φτιάξαμε μαζί τα πράγματά μας. Η μαμά της μας πήγε στο δάσος με το αυτοκίνητο.

Κάποια στιγμή τρομάξαμε γιατί είδαμε ένα λύκο αλλά ανάψαμε τη φωτιά, φτιάξαμε τη σκηνή, κόψαμε ξύλα και φτιάξαμε καθιστικά.

Ήρθε στο βράδυ. Εγώ είχα φέρει marshmallows και κάτσαμε κοντά στη φωτιά να τα ψήσουμε. Μετά πήγαμε στη σκηνή για ύπνο.

Εικόνα : Μαίρη Ταχλιαμπούρη και Εμμανουέλα Μπάκα, Ε΄ τάξη

Μετά ήρθε η μέρα, που ήταν μεγάλη και δύσκολη γιατί έπρεπε να κόψουμε ξύλα και να βρούμε φαγητό, επειδή είχαμε ξεχάσει να φέρουμε το καλάθι με τα φαγητά. Πήγαμε να σκοτώσουμε κουνέλια. Δεν καταφέραμε να σκοτώσουμε πολλά αλλά ήταν εντάξει γιατί, όσο ψάχναμε για κουνέλια, βρήκαμε πολλά βατόμουρα και φράουλες.

Έπειτα φτάσαμε στη φωτιά. Αφού κάναμε τόσα πολλά, πεινάσαμε και φάγαμε. Ό,τι δεν φάγαμε, το αποθηκεύσαμε σε ένα κουτί.

Μετά θέλαμε νερό αλλά το είχαμε καταλύσει όλο. Εγώ και η Νεφέλη πήγαμε σε μια μικρή λίμνη και μαζέψαμε λίγο νερό. Ξέραμε πως δεν ήταν καλό και δεν έπρεπε να το πιούμε αλλά είχαμε πεθάνει της δίψας και, αφού πήραμε λίγο, θέλαμε να πάμε πίσω στη φωτιά.

Νομίζαμε πως ήταν όλα καλά αλλά χαθήκαμε και δεν ξέραμε πώς να επιστρέψουμε. Εγώ είχα χάρτη αλλά έπεσε στη λίμνη. Είχαμε μαζί μας ένα καλάμι γιατί λέγαμε πως μπορεί να ψαρεύαμε. Δεν πιάσαμε ψάρια αλλά πιάσαμε το χάρτη και πήγαμε στη φωτιά.

Κοιμηθήκαμε και το πρωί ήρθε η μαμά της Νεφέλης και μας πήρε.

Εικόνα : Χρήστος Τσανακτσής, Ε΄ τάξη

ΕΝΑ ΠΕΡΙΣΤΑΤΙΚΟ ΣΤΟ ΠΛΟΙΟ

της **Μαριαλέτας Κορώνη**, (Δ΄ τάξη)

Μια φορά, ένα κοριτσάκι μαζί με την οικογένειά της πήγαν διακοπές για τα Χριστούγεννα. Στο γυρισμό με το πλοίο, κοιμήθηκαν το βράδυ στην καμπίνα τους. Η μαμά της ξύπνησε από ένα θόρυβο και μετά ξύπνησαν και οι άλλοι. Κατάλαβαν ότι στη διπλανή καμπίνα ένας άντρας χρυπούσε τη γυναίκα του. Πήραν τηλέφωνο τη ρεσεψιόν και γρήγορα, μετά από πέντε λεπτά, ο άντρας έφυγε από το δωμάτιο και άφησε ήσυχη τη γυναίκα του.

Όσο άκουγε το θόρυβο, το κοριτσάκι ένιωθε φόβο και είπε από μέσα του: «Όταν μεγαλώσω, δεν θέλω να συμβεί ποτέ αυτό σ' εμένα.»

Εικόνα : Υακίνθη Μάλιαρη, Δ΄ τάξη

ΤΟ ΜΑΓΙΚΟ ΔΑΣΟΣ

της Χριστίνας Σκόρδου, (Στ΄ τάξη)

Μια φορά κι έναν καιρό, ήταν άνοιξη. Ήταν ένα δάσος όπου ζούσε μια κοπέλα που τη λέγαν Ανθή. Εκεί ζούσαν πολλά ζώα και το μέρος είχε πολλά λουλούδια. Είχε και έναν καταρράκτη.

Εικόνα : Θεοδώρα Καλανδράνη, Ε΄ τάξη

Όταν η Ανθή πήγε στον καταρράκτη να πάρει νερό, είδε νεράιδες και για λίγο τρομοκρατήθηκε. Αλλά οι νεράιδες ήταν καλές και δεν ήθελαν να της κάνουν κακό. Γνωρίστηκαν και τις νεράιδες τις έλεγε Μαριάνθη, Γιάννα και Μελίνα.

Όμως, πίσω από τον καταρράκτη υπήρχε κάτι μαγικό: ήταν η Νεραϊδοχώρα. Εκεί ζούσαν πολλές νεράιδες.

Οι καινούριες της φίλες πήραν την Ανθή και τη πήγαν στη χώρα τους και στη βασίλισσα των νεραϊδών. Η βασίλισσα τής έριξε νεραϊδόσκονη και τη μάγεψε. Οι νεραϊδες που ήταν φίλες της την κάλεσαν σε ένα τραπέζι για να τής εξηγήσουν πώς γίνονται τα πράγματα στη Νεραϊδοχώρα. Η Ανθή δέχτηκε να μείνει στη χώρα τους.

Αλλά της απαγόρευσαν να πάει στο δάσος, γιατί εκεί ήταν ο μάντης, ο κακός του χωριού. Όποιον πήγαινε εκεί ο μάντης τον κλείδωνε σε ένα σκοτεινό δωμάτιο και δεν τον άφηνε ποτέ να βγει από εκεί ποτέ.

Εικόνα : Αντώνης Καρπαθάκης, Ε΄ τάξη

Είχε χαθεί από τη Νεραϊδοχώρα ο Χάρης, γιατί τον είχε πάρει ο μάντης και τον είχε κλείσει σ' αυτό το σκοτεινό δωμάτιο και δεν τον είδαν ποτέ ξανά από εκείνη την ημέρα.

Όταν άκουσε αυτή την ιστορία η Ανθή, πήρε στα χέρια της την κατάσταση. Μάζεψε όσες πιο πολλές πληροφορίες μπορούσε και έφτιαξε ένα σχέδιο. Βρήκε νεραϊδόσκονη και

την έριξε σε ένα τριαντάφυλλο ώστε όταν τού το δώσει να τον ζαλίσει και να τον υπνωτίσει.

Έφτασε η μέρα που θα έβαζε το σχέδιο σε εφαρμογή. Ξύπνησε το χάραμα για να πάει στο απαγορευμένο δάσος. Έτσι, μόλις είδε τον μάντη, τού πέταξε το τριαντάφυλλο με τη νεραϊδόσκονη. Τον ζάλισε, τον υπνώτισε και πήρε το κλειδί από την τσέπη του. Ξεκλείδωσε την πόρτα, πήρε τον Χάρη και φύγαν για τη Νεραϊδοχώρα.

Εικόνα : Μαίρη Ταχλιαμπούρη, Ε΄ τάξη

Εκεί, όταν είδαν τον Χάρη, πετάχτηκαν όλοι πάνω από τη χαρά τους και φώναζαν «Ζήτω η Ανθή!»

Μόλις ξύπνησε ο μάντης και συνειδητοποίησε τι είχε γίνει τσαντίστηκε. Το επόμενο πρωί πήγε η Ανθή στον μάντη και του είπε: «Σε παρακαλώ, άκουσε με.» Εκείνος μαλάκωσε και την άκουσε. Τού εξήγησε κάποια πράγματα και κατάφερε να τον κάνει καλό και τον έφερε μαζί της στη Νεραϊδοχώρα.

Ο μάγης ζήτησε από όλους συγνώμη και δέχτηκαν να μείνει μαζί τους. Όλοι ήταν χαρούμενοι.

Και έζησαν αυτοί καλά κι εμείς καλύτερα.

Η ΣΟΦΙΑ ΣΕ ΜΙΑ ΠΑΡΑΞΕΝΗ ΧΩΡΑ

της **Μαίρης Ταχλιαμπούρη**, (Ε΄ τάξη)

Μια φορά κι έναν καιρό υπήρχε μία χώρα που μόνο χαρούμενα παιδιά την επισκέπτονταν στα όνειρά τους, γιατί αυτή η χώρα ήταν πολύ χαρούμενη και γεμάτη με ουράνια τόξα και με λίμνες που είχαν χρωματιστό νερό.

Εικόνα : **Μανώλης Φασόλης**, Ε΄ τάξη

Εκτός του ότι ήταν ωραία, είχε και τα κακά της: τα σπίτια είχαν τις πόρτες ψηλά και από κάτω παράθυρα. Γι' αυτό υπήρχαν άνθρωποι με σκάλες για να τους βοηθάνε αλλά αργούσαν γιατί οι κάτοικοι ήταν πολλοί. Επίσης οι γέφυρες ήταν σπασμένες και οι άνθρωποι έπρεπε να βραχούν για να περάσουν απέναντι. Εκτός απ' όλα αυτά, δεν είχαν βασιλιά. Οι κάτοικοι σκέφτηκαν ότι έπρεπε να στέψουν κάποιο βασιλιά αλλά δεν ήξεραν ποιον.

Τότε, η Σοφία, ένα κοριτσάκι που ήταν τον περισσότερο καιρό χαρούμενο, επισκεύτηκε αυτή τη χώρα. Όλα τα ζώα και οι κάτοικοι την υποδέχτηκαν με χαρά. Την παλιά βασίλισσα, που ήταν πάντα θυμωμένη, είχαν καιρό να τη δουν. Κάποτε είχε μπει φυλακή επειδή είχε σπάσει το στέμμα επίτηδες από τα νεύρα της.

Εικόνα : Θάλεια Μαρίνη, Δ' τάξη

Όταν οι κάτοικοι στέψαν τη Σοφία βασίλισσα, η Φλόρα (η παλιά βασίλισσα) έγινε με μεταμφίεση υπηρέτρια της Σοφίας. Πήρε το στέμμα, έγινε πάλι βασίλισσα και κλείδωσε τη Σοφία σε ένα κελί ψηλά στον πύργο.

Η Σοφία όμως, με τη βοήθεια των κατοίκων βγήκε από τον πύργο. Έδιωξαν τη Φλόρα μακριά από τη χώρα και ζήσαν αυτοί καλά κι εμείς καλύτερα.

ΤΟ ΜΕΡΟΣ ΠΟΥ ΜΕΝΩ

(Από το βιβλίο Αγγλικών της Δ΄ τάξης)

Μετάφραση: Θάλεια Μαρίνη, (Δ΄ τάξη)

Μένω σε μια όμορφη πόλη, τη Μυτιλήνη. Βρίσκεται στο νησί της Λέσβου, στο βορειοανατολικό μέρος της Ελλάδας και είναι κοντά στη θάλασσα. Είναι καθαρή πόλη και υπάρχουν πολλά δέντρα στους δρόμους. Υπάρχουν μερικές πολυκατοικίες αλλά μόνο στο κέντρο της πόλης. Υπάρχουν πολλά σπίτια και μερικά απ' αυτά έχουν όμορφους κήπους.

Εικόνα : Μικές Ταχλιαμπούρης, Δ΄ τάξη

Εγώ μένω σε ένα μικρό σπίτι με κήπο. Υπάρχει μια εκκλησία κοντά στο σπίτι μου και μπροστά από την εκκλησία ένα πάρκο. Τα Σαββατοκύριακα οι φίλοι μου κι εγώ πάμε στο πάρκο και παίζουμε ποδόσφαιρο αλλά κάποιες φορές πάω στο σούπερμάρκετ με τη μαμά μου το πρωί του Σαββάτου.

Εικόνα : Σέργιος Νέτης, Ε΄ τάξη

Δεν υπάρχει θέατρο στην πόλη αλλά υπάρχει σινεμά και κάποιες φορές πάω με τους φίλους μου τα κυριακάτικα απογεύματα.

Εικόνα : Θάλεια Μαρίνη, Δ΄ τάξη

ΜΟΝΟ ΕΝΑ ΟΝΕΙΡΟ...

(Από το βιβλίο Αγγλικών της Δ΄ τάξης)

Μετάφραση: **Υακίνθη Μάλιαρη, (Δ΄ τάξη)**

- **Και μερικές φορές έχω αυτό το όνειρο!**

**Στο όνειρό μου ζω στη Χώρα του Ποτέ,
στο νησί του Πίτερ Παν. Εκεί, πάντα
ξυπνάω στις 10 το πρωί
και ποτέ δεν πηγαίνω σχολείο
και, φυσικά, ποτέ δεν κάνω μαθήματα.
Κάθε πρωί πετάω πάνω από το καράβι
του Καπετάνιου Χουκ με τον Πίτερ Παν
και την Τίνκερμπελ και το απόγευμα
συχνά παίζω παιχνίδια με τα Χαμένα Αγόρια,
τους φίλους του Πίτερ Παν. Το αγαπημένο μου παιχνίδι
είναι ο τουρτοπόλεμος. Τα Χαμένα Αγόρια
είναι πολύ αστεία! Εμείς μερικές φορές
εξερευνούμε το νησί μαζί και
επιστρέφουμε στη σπηλιά αργά τη νύχτα.
Γι' αυτό πάντα πηγαίνω για ύπνο αργά και
ποτέ δεν βουρτσίζω τα δόντια μου.**

- **Ουάου! Αλήθεια, είναι ωραία αυτή η ζωή!**

- **Ναι, μού αρέσει κι εμένα αλλά τότε ξυπνάω
και καταλαβαίνω ότι είναι μόνο ένα όνειρο...**

Εικόνα : Αγγελίνα Κιμ, Δ' τάξη

ΕΝΑΣ ΦΑΝΤΑΣΤΙΚΟΣ ΚΟΣΜΟΣ

της Αντωνίας Νομικού (Ε΄ τάξη)

Μια φορά κι έναν καιρό υπήρχε ένα μέρος φανταστικό που έμπαινες και όλα έλαμπαν.

Η Αριάδνη είδε ένα όνειρο ότι ταξίδεψε σε αυτή τη χώρα. Θα ήθελε πολύ να πάει στην πραγματικότητα αλλά ταξίδεψε εκεί σε ένα φανταστικό όνειρο.

Είδε στο όνειρό της να μπαίνει σε μια αίθουσα γεμάτη πολύχρωμα ζαχαρωτά και άλλα φανταστικά πράγματα.

Εκεί γνώρισε πολλούς φίλους όπως μια πολύχρωμη χελώνα, που την έλεγαν Νίτα και ένα μονόκερω, που ήταν και αυτός πολύχρωμος και τον έλεγαν Μπέρι. Στη συνέχεια γνώρισε μια γάτα, που ήταν χνουδωτή και την έλεγαν Λόλα. Έπειτα γνώρισε και πολλά άλλα ζώα που ζούσαν εκεί.

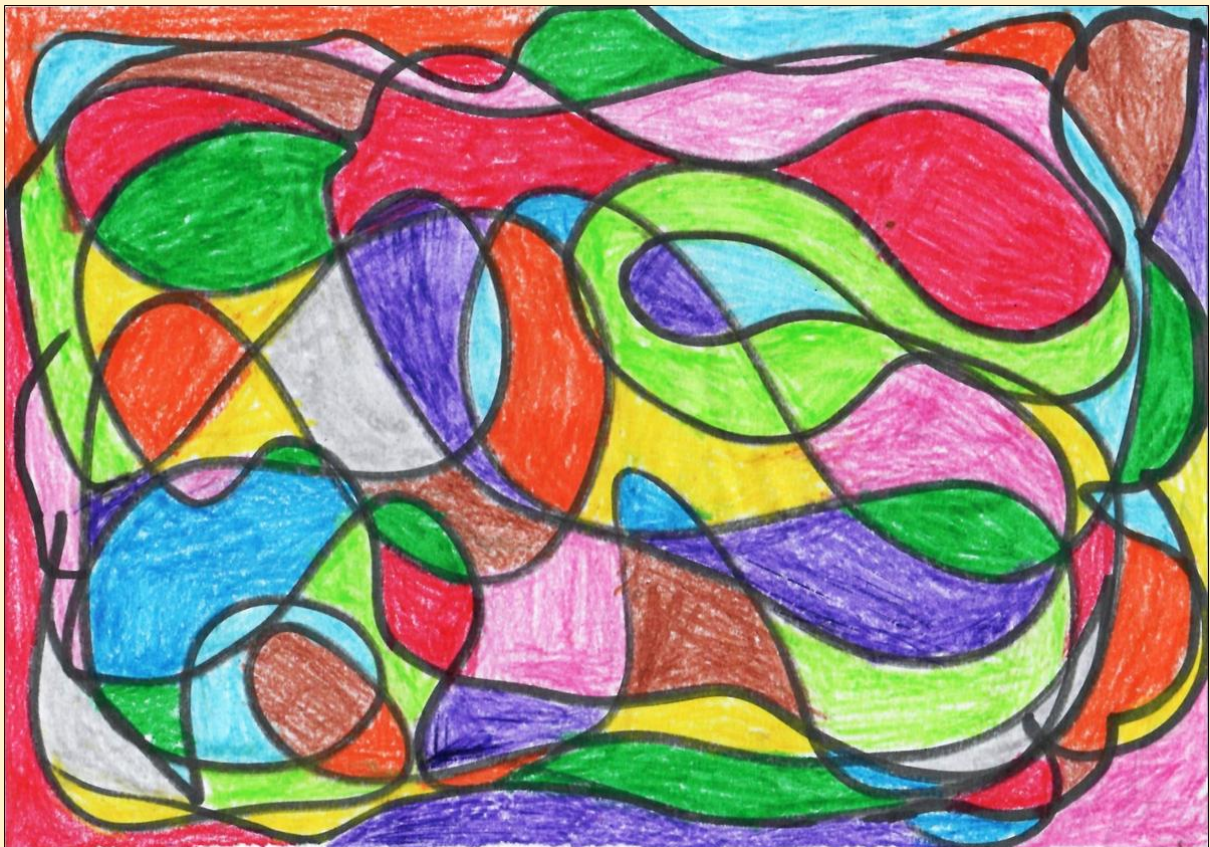
Εικόνα :
Μανώλης
Φασόλης,
Ε΄ τάξη

Η Αριάδνη όμως χρειάστηκε βοήθεια στις δουλειές επειδή ο βασιλιάς θα γυρνούσε σε λίγη ώρα και ήθελε όλα να είναι στην εντέλεια.

Η Νίτα, λοιπόν, καθάρισε το πάτωμα. Ο Μπέρι έβαψε τους τοίχους και η Λόλα ανέλαβε το ξεσκόνισμα. Η Αριάδνη ανέθεσε μια δουλειά σε όποιο ζώο ήθελε να προσφέρει βοήθεια. Όταν γύρισε ο βασιλιάς, τα βρήκε όλα τέλεια.

Αφού αποχαιρέτησαν όλοι την Αριάδνη, εκείνη ξύπνησε. Χάρηκε πολύ που έκανε όλο αυτό το μαγικό ταξίδι. Σκέφτηκε ότι θα ήθελε να ξαναπάει σ' αυτό το μέρος, να ξαναζήσει αυτή την εμπειρία.

Και από όλη αυτή την ιστορία μάθαμε ότι, αν όλοι βάλουνε τα δυνατά τους και συνεργαστούν, μπορούν να τα καταφέρουν.

Εικόνα : Αντωνία Νομικού, Ε΄ τάξη

Η ΖΩΝΗ ΤΗΣ ΙΠΠΟΥΤΗΣ

Μετάφραση της αγγλικής απόδοσης του μύθου (Joshua Barley)

από το βιβλίο **The Girdle of Hippolyta,**

της **Μαρίας Αγγελίδου,**

Εκδόσεις Μεταίχμιο 2018

Βασιλική Μπουζούκη, Ευγενία Παραπονιαάρη, (Στ ´ τάξη)

Μερικοί ήρωες δουλεύουν μόνοι τους. Πολεμούν ολομόναχοι ενάντια σε αμέτρητους πολεμιστές, τέρατα, δράκους, ακόμα και ενάντια στους ίδιους τους θεούς. Μπορεί να παίρνουν μαζί τους φίλους τους για συντροφιά αλλά κάνουν τη δύσκολη δουλειά μόνοι τους. Με τα ίδια τους τα χέρια. Χωρίς τη βοήθεια κανενός. Υπάρχουν άλλοι, ωστόσο, που δουλεύουν σε ομάδες: δεν ξεκινούν για μάχη, πόλεμο ή οποιοδήποτε άλλο ταξίδι χωρίς ένα ολόκληρο στρατό μαζί τους – και όχι οποιοδήποτε στρατό αλλά ένα στρατό από ήρωες!

Ο Ηρακλής ήταν ένας από εκείνους τους ήρωες που δούλευαν μόνοι τους. Ολοκλήρωσε όλους τους άθλους του με τη δική του γενναιότητα, πανουργία και σοφία – όλους, εκτός από έναν! Διότι, όταν ο Ευρυσθέας του ζήτησε να φέρει πίσω τη ζώνη της Ιππολύτης για την κόρη του, ο Ηρακλής συγκέντρωσε όχι μόνο τους καλύτερους φίλους του αλλά και άλλους ήρωες, όσους περισσότερους μπορούσε να βρει, για να πολεμήσουν στο πλευρό του. Ξεκίνησε για τη Χώρα των Αμαζόνων με έναν ολόκληρο στρατό.

Ήταν καλύτερα έτσι. Γιατί αυτές οι Χρυσές Γυναίκες δεν ήταν καθόλου ευκαταφρόνητος εχθρός. Κατάγονταν από τον Άρη, το θεό του Πολέμου. Στους ναούς τους δεν λάτρευαν θεούς αλλά θεές. Τα πάντα πάνω τους ήταν παράξενα και αντίθετα από τα συνηθισμένα. Στους θρόνους τους κάθονταν βασίλισσες και όχι βασιλιάδες και στους αγρούς δούλευαν γυναίκες και όχι άνδρες. Δεν ήξεραν πώς να μιλήσουν, οπότε επικοινωνούσαν με το τραγούδι.

Εικόνα : Υακίνθη Μάλιαρη, Δ΄ τάξη

Όντας κόρες του Άρη, αγαπούσαν την τέχνη του πολέμου και ήταν οι πρώτες και καλύτερες γυναίκες πολεμίστριες. Η ίδια η Γη τούς έδωσε τα όπλα τους: χάλκινα τόξα, σιδερένια ξίφη, διπλούς πέλεκεις που μπορούσαν να κόψουν αλυσίδες, μικρές ημισεληνοειδείς ασπίδες φτιαγμένες από δέρμα φιδιού σκληρότερου από πέτρα. Θώρακες και κράνη φτιαγμένα από δέρμα άγριων θηρίων... Και χρυσά βέλη, ασημένια βέλη, βέλη διακοσμημένα με σμαράγδια, ρουμπίνια, τοπάζια και ο,τιδήποτε άλλο μπορείτε να φανταστείτε.

Έτσι, όταν ξεκινούσαν για τη μάχη και τον πόλεμο, πήγαιναν σαν να ήταν γιορτή. Χόρευαν παράξενους χορούς καθώς εφορμούσαν, άλλοτε σε ευθείες γραμμές και άλλοτε σε κύκλους. Κουνούσαν τις φαρέτρες τους σαν ντέφια και χτυπούσαν τα πόδια τους στο έδαφος ρυθμικά: ντα-νταμ, ντα-νταμ, ντα-νταμ, ντα-νταμ.

Πρώτη στο χορό, φυσικά, ήταν η Βασίλισσά τους, η Ιππολύτη. Ήταν η δική της ζώνη που ο Ευρυσθέας ήθελε να φέρει πίσω ο Ηρακλής, για να τη δώσει, όπως είπε, στην κόρη του. Στην πραγματικότητα ήθελε τη γη των Αμαζόνων, η οποία είχε άφθονο χρυσάφι – ακόμα και χρυσές πέτρες και χρυσή άμμο στις ακτές της.

Εικόνα : Μανώλης Φασόλης, Ε΄ τάξη

Ο Ηρακλής ξεκίνησε, λοιπόν, με την ομάδα των ηρώων του. Ήταν η πρώτη και μοναδική φορά που ξεκίνησε με... ένα στρατό. Αλλά, στο τέλος, έκανε όλη τη δουλειά μόνος του ούτως ή άλλως. Γιατί, όταν οι ήρωες είδαν τις Χρυσές Γυναίκες που χόρευαν καθώς πολεμούσαν, έμειναν άναυδοι. Όσο για τον Ηρακλή, εντυπωσιάστηκε τόσο πολύ από αυτές ώστε τίποτα στον κόσμο δεν θα μπορούσε να τον πείσει να τις πολεμήσει.

Έτσι, στύβοντας το μυαλό του, επινόησε ένα άλλο σχέδιο: κάλεσε την Ιππολύτη σε μονομαχία. Αν κέρδιζε, θα έπαιρνε τη ζώνη της και θα επέστρεφε ειρηνικά στην πατρίδα του. Αν, από την άλλη πλευρά, κέρδιζε εκείνη, τότε ο ήρωας θα παρέμενε μαζί της ως σύζυγός της και πατέρας των παιδιών της.

Αυτό ακριβώς συνέβη. Και αν όλες οι μάχες των Αμαζόνων έμεοιαζαν λίγο με γιορτές, τότε αυτή η μονομαχία ήταν ένας περίπλοκος και μεγαλοπρεπής χορός όμοιο του οποίου δεν είχε ξαναδεί ποτέ κανείς, ούτε άνθρωπος ούτε θεός. Όλοι είχαν μείνει να κοιτάζουν έκθαμβοι σαν μικρά παιδιά.

Ο Ηρακλής πολέμησε σαν λιοντάρι, σαν ταύρος και σαν δράκος (είχε πολεμήσει με λιοντάρια, ταύρους και δράκους, οπότε είχε μάθει τα κόλπα τους). Η Ιππολύτη πολέμησε σαν καταιγίδα, σαν κεραυνός και σαν σεισμός. (Όποιος χορεύει αντί να περπατά στη γη, γνωρίζει αυτά τα κόλπα).

Οι δυο τους πολέμησαν έτσι για τρεις ημέρες. Κανένας από τους δύο δεν ήξερε πραγματικά αν ήθελε να κερδίσει ή να χάσει. Και, αν πολεμάς χωρίς να ξέρεις πραγματικά τι θέλεις, όλα μπερδεύονται τρομερά και η μάχη δεν τελειώνει γρήγορα.

Από τη μια πλευρά, η Ιππολύτη δεν έδινε δεκάρα για τη ζώνη της, θα τη χάριζε ευχαρίστως στον ήρωα, μιας και ήταν ο τύπος του ήρωα που ήταν. Περισσότερο από ό,τιδήποτε άλλο όμως, ήθελε τον ίδιο τον Ηρακλή και θα τού έδινε με χαρά όχι μόνο τη δική της ζώνη αλλά και τις ζώνες όλων των Αμαζόνων της. Αλλά, φυσικά, για να τον κερδίσει για τον εαυτό της, έπρεπε να τον νικήσει!

Ο Ηρακλής, από την άλλη πλευρά, ήθελε τη ζώνη, αφού γι' αυτό το λόγο είχε έρθει. Όμως, μα το θεό, ήθελε και την Αμαζόνα! Δεν θα είχε κανένα πρόβλημα να μείνει εκεί για πάντα, να την παντρευτεί και να κάνει εκατό παιδιά μαζί της, διαγράφοντας το όνομα του Ευρυσθέα από το μυαλό του για πάντα!

Και, για να σάς πω την αλήθεια, θα ήθελα ο Ηρακλής να συνεχίσει τη μονομαχία του με την Αμαζόνα. Αλλά η ζωή δεν έρχεται πάντα όπως τη θέλουμε ούτε τα παραμύθια τελειώνουν πάντα όπως επιθυμεί ο παραμυθάς.

Ο Ηρακλής κέρδισε. Ή μήπως η Αμαζόνα τον άφησε να κερδίσει; Το γεγονός είναι ότι πήρε τη ζώνη και έφυγε. Αλλά έφυγε

με βαριά καρδιά -τόσο βαριά, που δεν έριξε ούτε μια δεύτερη ματιά
σε ό,τιδήποτε είδε σ' εκείνο το ταξίδι.

Εικόνα : Ευαγγελία Κανάρη, Δ΄ τάξη

Ο ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ΣΤΟ ΝΟΣΟΚΟΜΕΙΟ

ΤΟΥ Δημήτρη Ασβεστά, (Δ΄ τάξη)

Μια φορά, ένα Σάββατο απόγευμα, δυο φίλοι, ο Παύλος και ο Κωνσταντίνος, ήταν στην παιδική χαρά της γειτονιάς τους και παίζανε.

Ο Κωνσταντίνος αποφάσισε να κάνει μονόζυγο με το ένα του χέρι. Μετά, άρχισε να προχωράει προς την άλλη άκρη του μονόζυγου. Όταν έφτασε στο μεσαίο σίδερο, άφησε πάλι το ένα του χέρι και έκανε κόλπα κουνώντας το σώμα του δεξιά κι αριστερά. Είχε κουραστεί και το χέρι του ήταν ιδρωμένο. Τότε, γλίστρησε το χέρι του από το μονόζυγο και ο Κωνσταντίνος έπεσε κάτω στις πέτρες.

Εικόνα : Ραφαήλ Τσακuriός, Ε΄ τάξη

Άρχισε να κλαίει, γιατί πονούσε ο αστράγαλός του και τον άκουσε όλη η γειτονιά. Ο Παύλος, που εκείνη την ώρα έκανε τσουλήθρα, έτρεξε γρήγορα να δει τι έπαθε ο φίλος του. Κατάλαβε ότι ο Κωνσταντίνος δεν μπορούσε να μιλήσει, τα δακρυά του έτρεχαν στο χώμα.

Τότε, ο Παύλος, με το κινητό που τού είχαν δώσει οι γονείς του για να παίρνει τα δικά τους κινητά ή κάποια τηλέφωνα ανάγκης, κάλεσε ασθενοφόρο. Ρωτούσε τον Κωνσταντίνο: «Είσαι καλά; Είσαι καλά;» αλλά εκείνος δεν απαντούσε από τον πόνο και το κλάμα.

Σε λίγο ήρθε το ασθενοφόρο, βγήκαν οι τραυματιοφορείς με το φορείο, τον σήκωσαν και τον έβαλαν στο ασθενοφόρο. Του βάλανε μάσκα οξυγόνου για να αναπνέει και ορό. Πατήσανε το γκάζι μέχρι το 100 και πήγαν στο νοσοκομείο. Ο Παύλος ήταν μαζί τους και ενθάρρυνε τον Κωνσταντίνο: «Κρατήσου, φίλε!»

Εικόνα : Ραφαήλ Τσακυριός, Ε΄ τάξη

Όταν έφτασαν στο νοσοκομείο, πήγαν γρήγορα τον Κωνσταντίνο στο γιατρό. Ο γιατρός είπε να τού κάνουν αμέσως ακτινογραφία. Ετοίμασαν το μηχάνημα. Ο Κωνσταντίνος πονούσε ακόμα πιο πολύ. Η ακτινογραφία έδειξε ότι το κόκαλό του είχε σπάσει και ο γιατρός είπε ότι έπρεπε να χειρουργηθεί.

Κανόνισαν το χειρουργείο για την επόμενη μέρα. Χρειάστηκαν κάποιες προετοιμασίες. Εκείνο το βράδυ ο Κωνσταντίνος κοιμήθηκε με πόνους και το πρωί τον πήγαν στο χειρουργείο. Ο Παύλος ανησυχούσε και ένιωθε χάλια.

Το χειρουργείο πήγε καλά αλλά στο κόκαλο που είχε σπάσει τελείως έβαλαν ένα τεχνητό. Τού έβαλαν και γύψο για ένα μήνα. Ο Παύλος ήθελε να τον δει αμέσως αλλά δεν έπρεπε, γιατί ο Κωνσταντίνος χρειαζόταν ξεκούραση.

Μίλησε με το γιατρό που τού είπε ότι τού αφαίρεσαν ένα κόκκαλο και τού έβαλαν τεχνητό. Ο Παύλος είπε στον γιατρό: «Θα τον προσέχω πάρα πολύ μέχρι να γίνει καλά. Θα του κάνω παρέα και θα τον βοηθώ με τα μαθήματα.»

Όταν ο Κωνσταντίνος βγήκε από το νοσοκομείο και γύρισε στο σπίτι του, ο Παύλος κράτησε την υποσχυσή του. Όταν ο Κωνσταντίνος έβγαλε το γύψο και έγινε καλά, οι δυο φίλοι άρχισαν πάλι να κάνουν βόλτες και να πηγαίνουν στην παιδική χαρά. Αλλά ο Κωνσταντίνος αποφάσισε να μην ξανακάνει ποτέ μονόζυγο.

Ο ΛΙΟΝΕΛ ΜΕΣΣΙ

του Μάνου Ξένου, (Δ΄ τάξη)

Ο Λιονέλ Μέσσι γεννήθηκε στην Αργεντινή. Όταν ήταν μικρός, ονειρευόταν να παίξει σε ποδοσφαιρική ομάδα. Έπαιξε στη NOB και , όταν έφτασε στην Κ12, τον «έκλεψε» η Μπαρτσελόνα.

Έμεινε στη Βαρκελώνη μόνος του, μακριά από την οικογένειά του, για πολλά χρόνια και έπαιξε απίστευτα. Έκανε πολλές προπονήσεις. Μαζί με τον Σουάρες και τον Νεϊμάρ δημιούργησαν την καλύτερη τριάδα όλων των εποχών στη Μπαρτσελόνα. Τότε ήταν οι χρονιές του Μέσσι, τότε που έβαλε το αγαπημένο μου γκολ, το «Ankara Messi». Από τότε μέχρι το 2016 ήταν ο καλύτερος ποδοσφαιριστής (GOAT).

Εικόνα : Σωτήρης Κωνσταντίνου, ΣΤ΄ τάξη

Το 2021 έφυγε από τη Μπαρτσελόνα και πήγε στην Παρί. Εκεί δεν έπαιξε πολύ καλά αλλά έκανε τη δεύτερη καλύτερη τριάδα μαζί με τον Νεϊμάρ και τον Εμπαπέ. Τότε ξεκίνησα κι εγώ να βλέπω μπάλα.

Το 2022, πριν το Παγκόσμιο Κύπελλο, στις 24 Απριλίου, έγινε ο χαμός! Έπαιξαν η Παρί του Μέσσι εναντίον της Μάντσεστερ Γιουνάϊτεντ του Ρονάλντο, ημιτελικός του Τσάμπιονς Λιγκ. Νίκησε η Παρί 2-1 και πήγε στον τελικό. (Δυστυχώς, όμως, έχασε στον τελικό από τη Ρεάλ με 1-0.)

Το 2022, ο Μέσσι, με την Εθνική ομάδα της πατρίδας του, της Αργεντινής, πήγε στον τελικό του Παγκοσμίου Κυπέλλου. Το σκορ ήταν 3-3 και τελικά η ομάδα της Αργεντινής νίκησε τη Γαλλία στα πέναλτι με 4-3.

Μετά από αυτή τη σπουδαία νίκη, που ήρθε για τον Μέσσι μετά από πολλά χρόνια, πήγε στην Αμερική, στην ομάδα του Μαϊάμι. Στο αμερικάνικο πρωτάθλημα ο Μέσσι δεν έπαιξε πολύ καλά, γιατί είχε μεγαλώσει, ήταν πια 35 χρονών.

Ο Μέσσι είναι ο αγαπημένος μου ποδοσφαιριστής, γιατί νίκησε το Παγκόσμιο Κύπελλο, έβαλε το καλύτερο γκολ που έχω δει (το «Ankara Messi») και, ειδικά στην Μπαρτσελόνα έκανε καταπληκτικά skills. Είναι ο καλύτερος στα χτυπήματα φάουλ. Έχει σηκώσει πέντε Τσάμπιονς Λιγκ και έχει πάρει οχτώ χρυσές μπάλες και αρκετά χρυσά παπούτσια. Ήταν καλός αρχηγός σε όλες τις ομάδες που έπαιξε.

Έχω φανέλα του Μέσσι με την ομάδα του Μαϊάμι.

Εικόνα : Μιχάλης Τσακυριός, Ε΄ τάξη

Η ΚΑΤΑΣΤΡΟΦΗ ΤΩΝ ΦΡΟΥΤΩΝ

της **Μαρίας Θεοχάρη**, (Δ΄ τάξη)

Μια φορά, σε ένα σούπερ μάρκετ υπήρχε μια ποικιλία φρούτων. Υπήρχαν πάρα πολλά φρούτα: το μήλο, η μπανάνα, το αχλάδι, το σταφύλι και το κεράσι.

Μια μέρα φέρανε κι άλλα: το μάνγκο, το σμέουρο, το αβοκάντο και το πορτοκάλι. Στα φρούτα άρεσε πολύ που κάθε μέρα ερχόντουσαν να τα πάρουν, που μόλις τα έφερναν, αυτή η ποικιλία τελείωνε. Γιατί η γεύση τους ήταν τόσο γλυκιά, σαν μέλι.

Μια μέρα, ήρθε στο σούπερ μάρκετ ένας κύριος και ζήτησε να τού δώσουν κάτι πάρα πολύ γλυκό. Οι υπάλληλοι τού έδωσαν το σμέουρο. Ο κύριος είπε: «Δεν μού αρέσει καθόλου» και ζήτησε να τού δώσουν κάτι άλλο. Εκείνοι τού έδωσαν το κεράσι.

Ο κύριος αρνήθηκε και πήγε να πάρει κάτι γλυκό και είπε: «Μια σοκολάτα!» Αυτή τού άρεσε πιο πολύ από τα φρούτα. Γέμισε μια ολόκληρη σακούλα με σοκολάτες, γλειφιτζούρια, καραμέλες και τσίκλες.

Και μετά άρχισαν όλοι να παίρνουν σοκολάτες. Και οι υπάλληλοι άρχισαν να μη φέρνουν φρούτα και λαχανικά, γιατί δεν τα ζητούσαν πια οι πελάτες.

Σύντομα ήρθε ένα μικρό παιδάκι στο σούπερ μάρκετ και ήθελε φρούτα και λαχανικά. Το παιδάκι έψαξε όλους τους διαδρόμους και τους ορόφους και, αφού δεν τα βρήκε, ρώτησε τους υπαλλήλους. Και αυτοί του είπαν πως δεν τα πουλάνε.

«Μα γιατί δεν τα πουλάτε;» Οι υπάλληλοι του είπαν πως δεν τα ζητούσαν οι πελάτες και γι' αυτό φέρναν μόνο σοκολάτες.

Το παιδάκι είχε μια ιδέα που θα έκανε να ξαναφέρουν τα φρούτα και τα λαχανικά. Η ιδέα του ήταν να ντύνεται σαν μεγάλος και να βάζει ξυλοπόδαρα για να μην τον καταλάβουν. Να ντύνεται κάθε μέρα μεγάλος και να ρωτάει στο σούπερ μάρκετ: «Μήπως έχετε φρούτα και λαχανικά;»

Το παιδάκι, την άλλη μέρα, πήγε στο σούπερ μάρκετ και τα ζήτησε. Του είπαν πως δεν τα πουλάνε. Μετά πήγε στο σπίτι, έβαλε άλλα ρούχα και ξαναπήγε στο σούπερ μάρκετ. Του είπαν το ίδιο. Ξαναπήγε στο σπίτι, άλλαξε πάλι ρούχα και και ξαναπήγε στο σούπερ μάρκετ αλλά αυτή τη φορά του είπαν ότι τα φρούτα έρχονται με το καράβι και το παιδί χάρηκε πολύ.

Εικόνα : Μανώλης Φασόλης, Ε΄ τάξη

ΣΤΗ ΣΠΗΛΙΑ ΤΗΣ ΑΡΑΧΝΗΣ

ΤΟΥ Δημήτρη Ασβεστά, (Δ΄ τάξη)

Ο Μάρκος και ο Κωνσταντίνος ήταν δυο φιλαράκια που έπαιζαν στην παιδική χαρά. Ο Μάρκος σκέφτηκε μια ιδέα και είπε στον Κωνσταντίνο: «Υπάρχουν φήμες πως μες στο δάσος υπάρχει μια σπηλιά που μέσα ζει μια πολύ μεγάλη, δηλητηριώδης αράχνη που, όποτε θέλει, γίνεται αόρατη». Ο Κωνσταντίνος, όταν το άκουσε αυτό, στην αρχή τον κοροΐδεψε λίγο αλλά μετά ένιωσε περιέργεια και είπε: «Πάμε!»

Ξεκίνησαν λοιπόν για το δάσος. Μπροστά τους έπεσε ξαφνικά ένα μεγάλο δέντρο. Ο Μάρκος είπε φοβισμένος: «Εγώ σου το λέω! Είναι σημάδι ότι η αράχνη είναι δίπλα μας! Αυτή έριξε το δέντρο!» Ο Κωνσταντίνος είπε ότι το μπορεί να το έκοψε κάποιος ξυλοκόπος.

Εικόνα : Χρήστος Τσανακτσής, Ε΄ τάξη

Τα δυο παιδιά συνέχισαν το δρόμο τους προς τη σπηλιά. Σε λίγο πέρασαν από ένα γκρεμό που είχε λίγο χώρο να περπατήσουν και έπεφταν χαλίκια και πέτρες.

Προχώρησαν ακόμη δύο χιλιόμετρα και είδαν ένα σχεδόν διαλυμένο ξύλο που από κάτω του είχε λάβα. Περπάτησαν πάνω στο ξύλο με προσοχή, γιατί δεν μπορούσαν να κρατηθούν, και σε λίγο έφτασαν στη σπηλιά της αράχνης.

Εικόνα : Μιχάλης Τσακυριός, Ε΄ τάξη

Ο Μάρκος ένιωθε πολύ φοβισμένος αλλά ο Κωνσταντίνος δεν φοβόταν, γιατί δεν πίστευε ότι υπήρχε αράχνη.

Τελικά, μπήκαν μέσα στη σπηλιά. Προχώρησαν λίγο και ο Μάρκος πήγε να ξεκουραστεί ακουμπώντας στον τοίχο. Όμως, αντί να πιάσει τον τοίχο, έπιασε την αράχνη, που δεν την είδε γιατί ήταν αόρατη. Μόλις κατάλαβε ότι αυτό που ακούμπησε δεν ήταν ο τοίχος, σκέφτηκε τρομαγμένος μήπως ήταν η αράχνη. Έβγαλε

αμέσως το χέρι του και είπε στον φίλο του: «Κωνσταντίνε, αυτή είναι σίγουρα η αράχνη! Πάμε να φύγουμε από 'δω!»

Ο Κωνσταντίνος και πάλι δεν τον πίστεψε αλλά τότε η αράχνη έγινε ορατή και την είδαν. Ήταν πολύ πολύ μεγάλη και ήταν μαύρη. Στα πόδια της είχε τρίχες. Το πρόσωπό της ήταν κακάσχημο. Τα μάτια της ήταν μαύρα αλλά όχι θυμωμένα. Το στόμα της ήταν μεγάλο και χαμογελαστό.

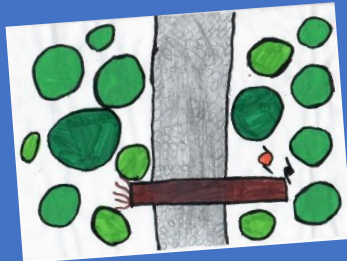
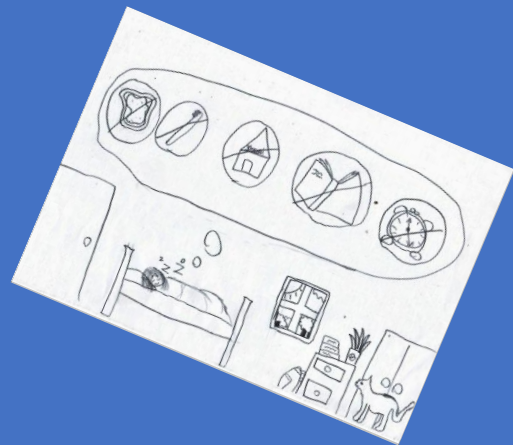
Ο Κωνσταντίνος και ο Μάρκος φοβήθηκαν ότι θα τους φάει. Τότε η αράχνη τους είπε: «Μη φοβάστε, δεν είμαι κακιά. Δεν θα σας πειράξω. Θέλετε να γίνουμε φίλοι;» Τα παιδιά στο σκέφτηκαν πολύ και τής απάντησαν «ναι». Της είπαν: «Χαρήκαμε που σε γνωρίσαμε. Θα ξανάρθουμε να σε δούμε».

«Εντάξει» τούς είπε η αράχνη, «χάρηκα κι εγώ, γιατί δεν είχα φίλους εδώ πέρα. Θα σας περιμένω. Το δέντρο το έριξα γιατί δεν ήξερα αν είστε φίλοι μου και νόμιζα ότι θέλατε να με σκοτώσετε. Τώρα δεν σας φοβάμαι πια.»

Τα παιδιά της είπαν: «Τα λέμε, αράχνη» και έφυγαν. Στο δρόμο της επιστροφής ήταν χαρούμενα που η τρομερή αράχνη έγινε φίλη τους αλλά αποφάσισαν να μην πουν τίποτα στα άλλα παιδιά.

Εικόνα : Ραφαήλ Τσακuriός, Ε΄ τάξη

ΤΕΛΟΣ

